

Det kongelige danske geografiske Selskab.

A det femte Møde i Vinteren 1905—1906 holdt Friherre Erland Nordenskiöld Foredrag om sin sidste Ekspedition til Perus og Bolivias Grænseegne. Lysbilleder.

I det sjette Møde gav Hr. L. Mylius-Erichsen Oversigt over Planen til Danmarksekspeditionen til Grønlands Nordøstkyst, hvorefter Cand. mag. M. P. Porsild gav Beretning om Planen til Grundlæggelsen af

den danske naturvidenskabelige Station paa Disko Øen i Vestgrønland.

Ved Generalforsamlingen den 6. Maj valgtes Vice-admiral A. du Plessis de Richelieu og fhv. Apoteker Axel Schibby til Medlemmer af Selskabets Raad.

Capitaine-Commandant Otto J. Lunds Beretning i foregaaende Hefte vil paa Grund af Forsinkelse først blive fortsat i næste Hefte.

Friherre Erland Nordenskiölds Foredrag i Selskabet den 6. April om hans Rejser i Perus og Bolivias Grænsedistrikter.

Friherre Nordenskiöld holdt Foredrag om sin sidste Rejse imellem de vilde Indianerstammer i Sydamerikas Andeshjærgede ved Selskabets talrigt besøgte Aprilmøde i Odd-Fellowpalæets store Sal. Den svenske Gesandt, Legationssekretæren og Generalkonsulen bærede Mødet med deres Nærværelse.

Selskabets første Vicepræsident Hs. Excellence Udenrigsminister Lehnsgreve Raben-Levetzau aabnede Mødet med at hyde Friherre Nordenskiöld Velkommen. I smukke Ord mindede Vicepræsidenten om, at Aftenens Foredragsholder var en Søn af „Vega“ Ekspeditionens berømte Leder, og at Erland Nordenskiöld allerede, skønt endnu en ung Mand, havde føjet Blade til Familiens Lavrbærkrans. Det var Vicepræsidenten en Glæde at overrække Dr. Nordenskiöld Diplomet som Æresmedlem af det kgl. danske geografiske Selskab. Da dette overræktes, rejste alle sig.

Dr. Nordenskiöld besteg derefter Talerstolen, takkede i hjertelige Ord for den store Ære, der var bleven vist ham, og efter livlige Haandklap begyndte Friherren sit Foredrag.

Den Rejse, hvis etnografiske og arkæologiske Resultat jeg her skal skildre, foretoges i Aaret 1904 og i Begyndelsen af 1905 af Dr. Nils Holmgren og mig. I Begyndelsen af Ekspeditionen deltog desuden en af vore Mæcener Løjtnant D. Bildt.

Vort Arbejdsomraade var den af mange Forskere forud besøgte peruansk-bolivianske Højslette Syd, Øst og Nord om Lago Titicaca, samt især Andeshjærgenes Østgrænse mod Urskovsomraadet imellem Rio Madre de Dios og Rio Beni, d. v. s. Provinserne Caupolican i Bolivia og Provinserne Sandia og Caravaya i Peru. Blandt de Forskere, som før os besøgte denne Del af Perus og Bolivias Grænsedistrikter, kan særlig nævnes Markham, Raimondi, Bandelier og Evans samt de bolivianske og peruanske Rejsende Pando, Stiglich, Cipriani. Da de fleste af dem arbejdede paa andre Omraader end vi, har vor Kendskab til disse Egenes Etnologi været ringe før vor Rejse.

Som naturligt er, traf vi paa Andernes Østafald den mest afvekslende Natur, lige fra den evige Sne til tropiske Urskove, der var rige paa gummigivende Træer, og da Andernes Fald mod Øst er meget brat, er Afstanden imellem Sneen og Urskoven ofte kun 80 — 100 Km. I nogle Dale kan man med et godt Ridedyr den ene Dag vade igennem Sne og den næste plukke papaya fra Træerne og tappe Gummi.

Den boliviansk-peruanske Højslette omkring Lago Titicaca bebos af Aymara og Quichua Indianere, de første i Syd, Øst og Vest, de sidste i Nord. Østen om Søen passerer vi Sproggrænsen ved Cojata, vesten om den ved Byen Puno. Fjælddalene paa Andernes Øst-